

POSTANOWIENIE

Dnia 2 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z powództwa A.W.
przeciwko Urzędowi Gminy C.
o przywrócenie do pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 2
grudnia 2025 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy
z dnia 24 października 2024 r., sygn. akt VII Pa 69/24,

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego 240 zł (dwieście
czterdzieści) z odsetkami z art 98 § 1¹ k.p.c. tytułem zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód A.W. wniósł o przywrócenie go do pracy w Urzędzie Gminy C. na dotychczasowych warunkach oraz o zasądzenia od strony pozwanej wynagrodzenia za okres pozostawania bez pracy w wysokości 4.943,27 zł miesięcznie od dnia 1 maja 2023 r. do dnia powrotu do pracy.

Sąd Rejonowy w Świdnicy wyrokiem z dnia 10 maja 2024 r. oddalił powództwo o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie (pkt I) oraz w pkt II zasądził od strony pozwanej na rzecz wnioskodawcy kwotę 14.829,91 zł tytułem

odszkodowania za nieprawidłowe wypowiedzenie umowy o pracę z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 6 kwietnia 2023 r. do dnia zapłaty.

Sąd Okręgowy w Świdnicy wyrokiem z dnia 24 października 2024 r. zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego i oddalił powództwo oraz oddalił apelację powoda.

Skargę kasacyjną wywiódł powód, zarzucił Sądowi odwoławczemu naruszenie art. 45 § 1 k.p. w związku z art. 30 § 4 k.p. art. 45 § 1 k.p. w związku z art. 112 § 1 k.p., art. 328 § 2 k.p.c. i art. 382 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c.

W ocenie skarżącego w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne wymagające rozstrzygnięcia. Sprowadza się ono do pytania, czy brak odwołania pracownika od ukarania go karą porządkową wyłącza dopuszczalność późniejszego kwestionowania przez pracownika-powoda zasadności kary w postępowaniu z odwołania od wypowiedzenia umowy o pracę z powołaniem na tę samą przyczynę, będącą podstawą wymierzenia kary.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód wskazał, że „Sąd Okręgowy odwołując się do faktu uprzedniego ukarania powoda karą nagany, jako okoliczności stanowiącej podstawę późniejszego zwolnienia, podkreśla fakt, że powód nie odwoływał się od wymierzonej kary. Pojawia się tutaj zatem interesująca kwestia: jakie znaczenie ma fakt braku sprzeciwu pracownika ukaranego karą porządkową, dla późniejszej oceny zasadności wypowiedzenia umowy o pracę na tej samej podstawie. Przegląd dotychczasowego orzecznictwa prowadzi do zaskakujących wniosków. Mianowicie, w piśmiennictwie przypisuje się do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 października 2008 r., sygn. akt II PK 62/08, tezę o treści: „Zwolniony nie może skutecznie kwestionować takiego wypowiedzenia, jeżeli od kary nie odwołał się do sądu pracy”. W komentarzach oraz orzecznictwie sądów powszechnych teza ta jest następnie powielana. Tymczasem, wnikliwa analiza powyższego orzeczenia prowadzi do wniosku, że faktycznie Sąd Najwyższy na ten temat nie zajął stanowiska z przyczyn formalnych. Jak wskazano w uzasadnieniu wyroku „Ocena trafności tego poglądu jest niemożliwa wobec braku wskazania odpowiednich podstaw kasacyjnych”. Potrzebne jest zatem zajęcie stanowiska przez Sąd Najwyższy w tej kwestii, zwłaszcza że niesłusznie w doktrynie przypisuje się

Sądowi Najwyższemu w tym zakresie stanowisko niekorzystne dla pracowników, gdy w rzeczywistości nie zostało ono dotąd zajęte”.

W ocenie powoda przyjęcie skargi kasacyjnej jest uzasadnione również jej oczywista zasadnością (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Uzasadniając wniosek w tym zakresie powód napisał: „pozostałe zarzuty skargi kasacyjnej dotyczące naruszenia prawa materialnego, jak również dotyczące sporządzenia błędnego uzasadnienia wyroku uniemożliwiającego jego należytą kontrolę są oczywiście uzasadnione, co dodatkowo uzasadnia przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania”.

Sąd Najwyższy zważył:

W sprawie nie występują przesłanki warunkujące przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Kategoria prawna, do której odwołuje się powód, została wyznaczona niedookreślonym zwrotem. Powszechnie przyjmuje się, że oczywista trafność skargi kasacyjnej ma miejsce wówczas, jeśli dla przeciętnego prawnika, jest ona niewątpliwa, z góry widoczna, bez potrzeby głębszej analizy stosunku prawnego oraz bez sprawdzania i oceny dowodów. Zapatrywanie to powinno wystąpić już w trakcie przedsądu, czyli wstępnego badania skargi kasacyjnej, gdyż na tym etapie procedowania rolą Sadu Najwyższego nie jest szczegółowe badanie zgłoszonych podstaw zaskarżenia.

Trzeba mieć na też uwadze, że o tym, czy skarga kasacyjna zawiera niezbędny dla niej element, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., decyduje nie tyle użycie w niej określeń nawiązujących do ustawowo sformułowanych wymogów skargi kasacyjnej, czy też posłużenie się zwrotami wartościującymi, lecz merytoryczna ocena argumentów przytoczonych w skardze, które powinny w sposób wyraźny i przekonujący świadczyć o tym, że zachodzi przyczyna uzasadniająca uwzględnienie indywidualnego interesu strony, a przez to wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczenia oczywiście naruszających prawo.

Znając wskazane reguły staje się jasne, że skarga kasacyjna powoda przywołanych właściwości nie posiada. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi

kasacyjnej do rozpoznania powód ograniczył się do zdawkowego stwierdzenia. Sąd Najwyższy przeczytał podstawy skargi kasacyjnej oraz uzasadnienie zaskarżonego wyroku i doszedł do konkluzji, że taka wstępna selekcja nie pozwala na twierdzenie, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wręcz odwrotnie, stanowisko Sądu jawi się jako prawidłowe, a sposób argumentowania jest klarowny. W rezultacie bezpodstawne jest twierdzenie powoda, że uzasadnienie wyroku jest błędne i uniemożliwia kontrolę.

Co do drugiej przesłanki przesądu trzeba wstępnie podkreślić, że powód formułując wątpliwości nie zbadał całego dostępnego orzecznictwa. Tymczasem, biorąc pod uwagę funkcje stawiane skardze kasacyjnej, a przede wszystkim zdominowanie jej roli interesem publicznym, przejawiające się w przypadku przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. w dążeniu do wyjaśnienia nowych albo kontrowersyjnych instytucji prawnych, zrozumiałe staje się, że Sąd Najwyższy nie powinien przyjmować do rozpoznania skargi kasacyjnej poddającej pod rozwałę zagadnienie prawne, w sytuacji, gdy zostało ono w orzecznictwie wyczerpująco i jednolicie wyjaśnione. W takim przypadku zagadnienie prawne nie charakteryzuje się „istotnością”, czyli nie jest doniosłe dla praktyki stosowania prawa, jak również nie wpływa na rozwój określonych instytucji prawnych.

Zdaniem powoda o podniesionym zagadnieniu prawnym Sąd Najwyższy wspominał tylko w uzasadnieniu wyroku z dnia 13 października 2008 r., sygn. akt II PK 62/08, LEX nr 488042. Założenie to jest fałszywe. Ostatnio tożsama kwestia była przedmiotem rozwał Sąd Najwyższego w postanowieniu dnia 25 kwietnia 2019 r., I PK 125/18, LEX nr 2650306. Sąd Najwyższy uznał, że nie ma podstaw do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w sytuacji, gdy zagadnienie prawne identyczne do wskazanego przez powoda zostało już w orzecznictwie jednolicie przesądzone. Analogiczne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 27 maja 2015 r., I PK 304/14, LEX nr 3525537. Wskazano tam, że zwolniony z pracy nie może skutecznie kwestionować wypowiedzenia umowy o pracę, jeżeli od kary porządkowej nie odwołał się do sądu pracy.

Reasumując, w orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany został pogląd, zgodnie z którym brak odwołania się pracownika od ukarania go karą porządkową wyłącza dopuszczalność późniejszego kwestionowania przez

pracownika zasadności kary w postępowaniu z odwołania od wypowiedzenia umowy o pracę z powołaniem na tę samą przyczynę, będącą podstawą wymierzenia kary. Jednolitość wypowiedzi Sądu Najwyższego sprawia, że zasygnalizowane przez powoda zagadnienie prawne nie jest „istotne” w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., a tym samym nie uzasadnia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Dlatego na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. i art. 108 § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

[A.P.]

[a.ł.]